

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XIX. Eiusdem Caelestini epistola ad clerum & populum
Constantinopolitanum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

ἀδελφούς, ἀπὸ πάσης κοινωνίας κα-
 θολικῆς ἐκκλησίας ἐκβέβηκασι. ὄν-
 τῃ τύπον τοῦ σέ τῆς ἡμετέρας
 κείσεως, διὰ τῆς μνημονεύοντος
 ἰσοῦ ἡμῶν Γροσδωνίου τῆς διακόνου
 μὲν πάντων τῶν χειρῶν, τοῦ
 ἀγίου καὶ συνεπισκοποῦν μου τῆς
 μνημονεύουσης Ἀλεξανδρείας ἱε-
 ρεῖα, τοῦ τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πλείε-
 ρου ἀνεγνωσθέντα, ἀπετίλαμμεν, ἵνα
 τοποθεσθῶν ἡμῖν τὸ τοῦ αὐτοῦ, ὡς
 τὸ παρ' ἡμῶν ὡρισμένον, ὅτι τε καὶ
 πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς φανερωθῶμαι
 ὅτι πάντες εἰδέναι ὀφείλοισι τὸ
 τοῦ αὐτοῦ, ὁσείη ἢ τοῦ κοινοῦ
 τοῦ αὐτοῦ ἢ σέως.

damnaueris, ab vniuersalis te ec-
 clesiae catholicae communi-
 one deiectum. Quam formam ad te
 nostri iudicii, per memoratum fi-
 lium meum Possidonium diaco-
 num cum omnibus chartis ad san-
 ctum confacerdorem meum me-
 moratae Alexandrinae urbis anti-
 stitem, qui ad nos super hoc ipso
 plenius retulit, destinauimus, ut
 agat vice nostra; quatenus statu-
 tum nostrum & tibi, & vniuersis
 fratribus innotescat: quia omnes
 debent nosse quod agitur, quo-
 ties omnium causa tractatur.
 Deus te custodiat incolumem,
 frater carissime. Data tertio Idus
 Augusti, Theodosio XIII. & Va-
 lentiniano III. Augg. coss.

Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ
 συνόδῳ τῇ ἐν Ἐφέσῳ μὲν τὰς κατὰ
 σὺς τὰς κτ' τῆς ἐπιστολῆς Νεστορίου ἢ
 ἢς καὶ ἀνελήφθη ἐν τοῖς ὑπομνήμασι.

Hæc epistola in Synodo Ephemina lecta est post depositiones contra epistolam Nestorii factas: quæ & relata est in commentarios.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

CAPVT XIX.

Τοῦ αὐτοῦ Κελεστίνου τοῦ κλη-
 ρίου καὶ λαὸν Κωνσταντι-
 νουπόλεως ἐπιστολή.

Eiusdem Cælestini epistola ad clericum & populum Constantinopolitanum.

Κελεστίνος ἐπίσκοπος πρεσβυτέροις,
 διακόνους, κληρῶν, θεοῦ δούλοις,
 καὶ καθολικῶν λαῶν, διάγροισιν ἐν
 Κωνσταντινουπόλει, ἀγαπητοῖς ἀ-
 δελφοῖς ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Cælestinus episcopus presbyteris,
 diaconis, clericis, Dei seruis,
 populoque catholico, dilectis
 fratribus Constantinopolitanis in Domino Sal.

ΠΡΟΣ τούτους μοι διαλεχθῆσο-
 μένων, οἱ ἕνεκεν ἐκκλησίαν θεοῦ
 ποιῶσι, ὡς ἀρχὴ ὁ δόξολογικὸς λόγος
 τοῦ αὐτοῦ, ἵνα ὁ βίβατος μαθητῶν
 τοῦ αὐτοῦ ἀκούσωσιν ἐκείνου τῆς δι-
 δασκάλου τὰ ῥήματα, ὅς τοῖς ἔθνε-
 σιν ἐκήρυξεν ἐκ τῶν ἐκείνων, φησὶν,
 ἀπὸ ὅτι ἐξώθεν, ἡ ἐπιμονὴ μου ἢ καθημερινή, ἢ φροντὴς πασῶν τῶν ἐκ-

Ad eos qui faciunt ecclesiam
 Dei, mihi locuturo det apo-
 stolicus sermo principium, ut san-
 cti discipuli prius audiant illius
 qui prædicauit gentibus verba
 doctoris. Præter illa que sunt, in-
 quit, extrinsecus, instantia mea
 quotidiana, sollicitudo omnium ec-

2. Cor. II.
 v. 28.

clesiarum. Et rursus: *Quis infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non urror?* Ita & nos, licet longe positi, vbi peruersitate doctrinae cognouimus nostra membra lacerari, paterna sollicitudine nos vrente, pro vobis alieno flagrauimus incendio: licet inter ecclesias Dei, quae vbi-que in vnum Christi thalamum referuntur, nihil longe sit, nihil censeatur alienum. Cum ergo nostra viscera fitis, iure trepidauimus ne fidem vestram, quae vbi-que praedicatur, a tramite veritatis insinuatō male docentis auertat. Nam Nestorius episcopus de virgineo partu, & de diuinitate Christi Dei & saluatoris nostri, velut eius reuerentiae & communis omnium salutis oblitus, nefanda praedicat, vitanda persuadet: sicut & eius scripta ad nos ab ipso cum propria subscriptione transmissa, sicut etiam relatio sancti fratris & coepiscopi mei Cyrilli per filium meum Possidonium diaconum ad me missa patefecit. Quibus omnibus recensitis, magnam vitandamque peruersitatem impiae praedicationis inuenimus. Humanam enim in Christo discutit, diuinamque naturam; nunc solum hominem, nunc ei societatem Dei, quoties tamen dignatur, assignans. *Sed nos*, sicut Ieremias ait, *talium prophetarum non possumus vanos audire sermones*. Audiat & Ezechielem, & quid sibi imminet, recognoscat. *Extendam*, inquit, *manum meam super prophetas qui viti-*

κλησιῶν. καὶ πάλιν ὡς ἀδενῶν, καὶ ἐκ ἀδενῶν; ὡς σκαυδαλίξεται, καὶ ἐκ ἐγὼ πυροδομαί; οὐπο καὶ ἡμεῖς, εἰ καὶ πόρρω ὄντες, ὡς ἐγὼ καμῶν ἐν ταῦτα διαστροφῆ διδασκαλίας τὰ ἡμέτερα μέλη διασπαρτασθῶν, πατελικῆς φρονήσεως ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν καμῶν, ἀλλοτεῖω περὶ ἐνεπερήδηδον. εἰ καὶ τὰ μάστιγα παρὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς θεοῦ, αἱ ἕνες εἰς ἓνα θάλαμον χειρῶν πανταχοῦ ἀναφέρονται, ἢ αὐτὸν ἐκ πόρρω; ἡ δὲ νομοθετῆ ἀλλότῃ; ὅτων οὐκ ἡμῶν ἡμετέρον * μελῶν, δικαίως ἠγωνιάσαμεν, μὴ πτω ἡμετέραν πίστιν, πτω πανταχοῦ κηρυττομῶν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἢ ἐν δὲ λέγχα τῶ κακῶς διδασκοντοῦ ἀποστρέψῃ. Νεστοριεῖ * ἡ δὲ ἰπποκοπος ἀεὶ τῶ ἀρδενικῶ τῶ καὶ ἀεὶ τῆς θεοπτεῖ τῶ χειρῶν * καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν, ὡς αὐτῶ τῶ σεβάσματος αὐτοῦ, καὶ τῆς κοινῆς πάντων σωτηρίας ἰππλεινημένη, ἀδέμῃτα κηρύττει, φθάντα συμβουλεύει, ὡς καὶ τὰ γραμματα αὐτοῦ μὴ ἰδίας ὑπογραφῆς ἀπασαλέντα ἡμῖν, ὡς καὶ ἡ ἀναφορὰ τῶ ἀγίου ἀδελφοῦ καὶ σωτηροῦ μου Κυρέλλου διὰ τῶ ἡοδ μου Ποσίδωνίου τῶ διακόνου πρὸς ἐμὲ ἀποσταλεῖσα ἐδίδαξεν. ὡν πάντων ἀναγνωθέντων, μερίστω καὶ φέκτεαν διαστροφῶν ἀσεβοῦς κηρυγματῶν ὁρήκαμεν. πτω γὰρ αἰθερπῶν ἡμῶν καὶ πτω θεῖαν φύσιν ἐν τῶ χειρῶν ἀνακρίνει, νω μόνον αἰθερπον, νω αὐτῶ κοινωνίαν θεοῦ, ὁσάντις καὶ ἀξιοῖ, πρὸς ἀπῶν. ἀλλ ἡμεῖς, ὡς Ιερεμίας φησὶ, τῶ ποιούτων πρὸς φητῶν ἑδῶ ματαίοις ἀκοδοσαι οὐ δυναμῆτα λόγους. ἀκούση τῶ Ιεζεκιήλ, καὶ ἰππ γὰρ ἡ αὐτῶ ἀπὸ ἀπῶν ἐκτενω, φησὶ, τῶ * μάχηρῶν μου ἐπάνω τῶ πρὸς φητῶν, τῶ

Jer. 23. v. 16.

Ezech. 13. v. 9.

ANNO
CHRISTI
431.

τῶν ὁρῶντων ψυδῆ, καὶ λαλοῦντων
κενά· ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῆς λαοῦ μου ἐκ
ἔσον, οὐδὲ ἐν τῇ γραφῇ τῆς οἴκου Ισ-
ραὴλ γραφῆσονται, καὶ εἰς πλὴν γλῶ-
τῆς Ισραὴλ ἐκ εἰσελεύσονται, ὅτι
λαὸν μου ἠπάτησαν. ποῦ ὅστιν ἡ χρεω-
συμῆν ὡς τὸ ἱερὰν ἀγγέλιον φρον-
τὴς τῆς ποιμνίας; ποῦ ἡ φρόνιμα τῶν
διαπολιτικῶν ἀπεβόλων; ποῖαν ἔλ-
πίδα ἔξει ἡ ἀγγέλιον, ὅτε λύκον ἐαυ-
τὸν ποιμῆν δίκηνισι, καὶ οὕτω τοῖς φρο-
βότοις ἐπέχει, ὡς καθ' ἐκείνου λυ-
σῶν; ἐκείνῳ γὰρ τῶν σῶματι διασπα-
ρῆσονται, ἀφ' οὗ τὰ ἀσεβῆ φροφέ-
ρεται. Ἐφαί παραβάλλονται οὐχ αἰ-
παίνουσαι, ἀλλ' αἰ λεπιώουσαι μα-
καρία δὲ ὁμοῦ ἡ ἀγγέλιον, ἡ φρέσεν ὁ
κύριος κρίνειν ὡς τῆς ἰδίας νομῆς.
ὅστιν, ὁ ἐκ ἀμφιβάλλομεν ὅτι ποιῶ-
τε, πλὴν ἀσεβῆ διαλέξιν ἀπωδείδεται
ὁφείλει ἡ πίστις ὑμῶν· ἵνα ὡς ὑμῶν ἐν
Χριστῷ ἐρηγηρόσι φανερά ἡ δια-
φορὰ Ἐφῆς καὶ διληπτικῶν, καὶ
ἐπιμείνῃτε τοῦτοις, ἀπὸ τῶν λόγων τῶν
φροτέρων ποιμνίων διδάσκοντες
μεμαθήκατε· εἰδότες, ὅτι ἀρετὴ τῆ
φρόντος ἐρχήκατε ἱερέας ἐν τῇ δι-
δασκαλίᾳ καὶ ἀγιότητι φροῦροντας,
οἱ ἄνευ οὐδέποτε χωρίζομεν τῶν πα-
τερικῶν παραδόσεων, πλὴν ἐκκλησίᾳ
τῆς κυρίου μὲν μερίσῃς ἐκυβέρνησαν
ἡσυχίας, ἵνα γὰρ ἀπὸ τῶν νεαρῶν ἔρ-
ξώμεθα, ἵνα ἐκ ἐνέβαλε πᾶς ψυχῆς
ὑμῶν ἡ παιδεία τῆς τῆς ἀγίας μνή-
μης Ἐπισκόπου Ἰωάννου, οὗ ὁ λόγος
εἰς πάντα τὸν κόσμον ἔξεχέθη, οἰ-
κοδομῆν πλὴν καὶ δικηλικῶν πίστιν; ὅς οὐδαμῶς καὶ διδασκαλίαν ἀπλῶν ὅπου γὰρ
δήποτε ἀνεγνώσθη, ἐκήρυξε. πλὴν δὲ ἐκείνου ἐπιμελῆ σῶσαι φροῦρῶτος δια-
βεβολημένη διεδέξατο. ἐκυβέρνησε γὰρ ὁ τῆς ἀγίας μνήμης Ἐπίσκοπος
Ἀθηκὸς τῶν Χριστιανῶν λαὸν πᾶν τῶν φρονησασαμῶν ἐποδείγματι, καὶ
Concil. Tom. 5.

dent mendacia, & loquuntur vana:
in disciplina populi mei non erunt,
neque in scriptura domus Israel scri-
bentur, & in terram Israel non in-
trabunt; quia populum meum se-
duxerunt. Vbi est debita erga fan-
ctum gregem cura pastoris? Vbi
est Dominicorum sollicitudo se-
ptorum? Quid spei habeat grex,
quando lupum se ipse pastor ostē-
dit, & sic oves inuadit, vt grasset-
tur in singulas? Eo namque ore la-
niantur, quo impia proferuntur.
Præbentur pabula non refectura,
sed noxia. Beatus tamen grex, cui
dedit Dominus de pascuis iudicare.
Vnde, sicut vos facere non
ambigimus, impiam disputatio-
nem debet fides vestra respicere:
vt apud vos vigilantes in Christo,
inter cibum & venenum sit certa
discretio, & permaneat in his,
quæ sermone superiorum pasto-
rum docente didicistis; scientes
fuisse vobis hæctenus sacerdotes
doctrina & sanctitate pollentes,
qui nunquam a paternis traditio-
nibus deuiantes, ecclesiam Do-
mini summa quiete rexerunt. Nā
vt a recentioribus inchoemus,
quid non animis vestris eruditio
sanctæ memoriæ episcopi Ioannis
infudit, cuius sermo adstruens ca-
tholicam fidem, toto orbe diffu-
sus est? Qui nusquam per doctri-
nam suam defuit; quia vbicum-
que lectus est, prædicauit. Illius
diligenti prudentiæ constantia
celebrata successit. Rexit enim
sanctæ memoriæ episcopus Atti-
cus Christianum populum decel-
foris exemplo, & sacrilegos perfe-

cutus est hæreticorum furores. Habuimus, hoc decedente, collegam beatæ memoriæ Sifinium, scientem quid possit gloriæ remanere, si integra & intemerata, quæ ad se usque peruenerant, catholicæ fidei ornamenta serua-
 ret. Intelleximus ei nec columbæ simplicitatem, nec prudentiam defuisse serpentis. Fleuimus, fratres carissimi, velut præscii futurorum, cito nos eius præsidio destitutos. In hoc enim qui de Deo nostro aliter disputat, quam ipse de se, aut de ipso apostoli tradiderunt, quid spei inuenimus, ignoro. Qui non solum attritos non alligat, sed & conterit alligatos: non solum elisos non cleuat, sed etiam stantes conatur allidere: non solum dispersa non colligit, sed & collecta dispergit: quamuis nec conteri possit Domino mens dicata, nec elidi qui stat virtute cælesti, sic nec sancta turba dispergi. Aperte ergo dilectioni vestræ, quod sine lacrymis non possumus dicere, nuntiamus. Mouit disputator vester prælium veritati, antiquæ fidei intulit manus: impugnat apostolos, prophetas respuit, ipsius Domini Dei nostri de se dicentis verba non sequitur. Cuius religionis, & quibus legibus seipsum episcopum dicit, abusus veteri & nouo testamento? Nam intellectum figuræ respuit, & inter nos versatam non recipit veritatem. Aliter denique de Christi Dei

ἑδωξε τὰς ἱεροσύλους ἡμῶν αἰρετικῶν
 μανίας. ἐξηκαμῶν δὲ τούτου ἡγο-
 γρημῶν κοινῶν ἢ τῆς ἀγίας μνή-
 μης Σισίνιον, εἰδὼτα, ὅση δόξα αὐ-
 τῷ ἔμεινεν, εἰ φυλάξειεν ὀλόκληρα
 καὶ ἀβλαβῆ τὰ ἀρχαῖα αὐτῶν διαμεί-
 ναντα τῆς καθολικῆς πίστεως κόσμια.
 ἐνοήσαμῶν ὅπως ἐμείνω ἐκ ἐλάφης
 καὶ ἀπλότης περὶ τετραῶν, καὶ σωῆσις
 ἐρπετῶν. ἐκλαύσαμῶν, ἀγαπητοὶ ἀ-
 δελφοί, ὡσπερ παροφροντες τὰ μέλ-
 λοντα, ἢ τὰ χεῖρας ἡμῶν τῆς ἐκείνου
 βοηθείας ἀπέσπρηδαμ. ἐν γὰρ τούτω
 ἀγῶνί ποίαν ἐλπίδα εἰρήσομεν, ὅς
 περὶ τῆς θεοῦ ἡμῶν ἄλλως διαλαμ-
 βάνει, ἢ αὐτὸς περὶ ἑαυτῶν, ἢ ὁ δὲ
 σοφοὶ περὶ αὐτῶν ὡραδεδώκασιν ὅς
 οὐ μόνον ἑστὶν σωτηριεμμένους οὐ
 σωθεσμεῖ, ἀλλὰ καὶ σωτελεῖς ἑστὶν
 σωθεσμεῖς οὐ μόνον ἑστὶν κατα-
 βεβλημῶν ἐκ ἐγείρει, ἀλλὰ καὶ
 ἑστὶν ἰσαμῶν κατὰβάλλειν ὁπλη-
 ρεῖ οὐ μόνον ἑστὶν διασπαρμῶν
 οὐ σωάγα, ἀλλὰ καὶ ἑστὶν σωτηριε-
 νοὶς διαμερίξει· εἰ καὶ τὰ μάλιστα οὐκ
 σωτελεῖται διώταται διάνοια ἀ-
 φιεσμένη θεῷ, οὐτε κατὰβλησώμεν
 ἰσαμῶν οὐρανία διώταται, οὐτε τὸ
 ἱερὸν πλήθος διαμερίξειται. Φανε-
 ρῶς οὖν τῇ ἀγάπῃ ἡμῶν, ὅτι χεῖρας
 δακρύων οὐ διώταται εἰπεῖν, ἀπὸ
 γέλλομεν. ἐκίνησεν ὁ διαλεχτικὸς ἡ-
 μῶν μάχην περὶ τῶν ἀληθειῶν, τῇ
 δεξιᾷ πρὸς χεῖρας ἐπιπέτασε, πο-
 λεμῆ περὶ τῶν δόξοις, ἑστὶν
 παροφροντες ἐκβάλλει, αὐτῶν τῶν κρυφῶν ἡμῶν περὶ ἑαυτῶν λέγοντος τοῖς ῥήμα-
 σιν ἐκ ἀκολουθεῖ. ποίας φησὶν εἰς, ἢ ποίοις νόμοις ἑαυτῶν ὁπλοκοπον λέ-
 γει, ἡγογρησάμεν τῇ καινῇ καὶ τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ; καὶ γὰρ τὸ νοση-
 ῶν τῶν γρηματῶν ἐκβάλλει, καὶ οὐδέποτε τῶν μεταξὺ ἡμῶν αἰσασα φέ-
 σαν ἀλήθειαν. καὶ ἀπλῶς, ἄλλως περὶ τῶν κρυφῶν τῶν Χριστοῦ τῶν θεοῦ

Math. 10. v. 16.

Pf. 146. v. 3.

Psal. 144. v. 14.

ANNO CXXXIIII 411

ANNO CXXXIIII 411

ANNO CXXXIIII 411

ANNO CXXXIIII 411

ANNO CXXXIIII 411

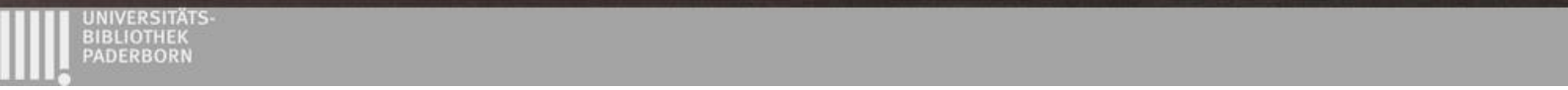
ANNO CHRISTI 431.

ἡμῶν διαλαμβαίνει, ἢ ἀνέχεται τὸ τῆς πίστεως τῆς ἡμετέρας ἀγίασμα, ὡς μὲν σεβάσμιατος ἡκολούθησε πᾶς καθολικῶς διαλεγόμενος. οὐδεὶς γὰρ καλῶς τῆς θρησκείας ἐκδεδομένος, ἀλλως πρὸς τῆς Χριστοῦ ἐφρόνησεν, ἢ αὐτὸς πρὸς αὐτῶν φρονεῖσθαι ἠθέλησεν. ἐκίνησέ ποτε ἱερόσυλον ζήτησιν ὁ Σαμοσατεὺς Παῦλος, ὅτι τῆς ἀγίας κτῆν Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας περιεπατοῦ ἀλλὰ τὴν διὰ τῆς θεοῦ, ἐν ᾧ μιαιφῶς περιεπατοῦ, καθήρηκεν ἐνώπιον τῆς καθολικῶν ἱερέων διόφρασις. ἀεὶ γὰρ ἐκκόπησαν ὀφείλοισι κερμαῖος τοιοῦτοι, οἱ ἕνεος ἢ ψυχρῶ τῆς χειριστικοῦ λαοῦ διατρέφοντες, καὶ πρὸς τὴν γνάμω τὴν ἰδίαν τῆς διαγέλια διαστρέφοντες, τῶν θεῶν καρποφορεῖν οὐ διώκονται, καὶ γεωργητέα ὄντι ἢ ἀμπελος, ἢ τὸ δίκαιον κτήνη κτήνη ὄντι πηλινώσκουσα. δῆλον δὲ ὄντι, ὅτι αἱ ποιαῦται τῆς λόγων καινότητες διὰ ματαίου ἔσθρος δόξης ἡμῶνται. ὡς ἕνεος ἐδέλοισι πρὸς αὐτοῖς δοκεῖν ὄξει, ὀπίκοι, καὶ φρονίμοι, ζητοῦσι πῶς περιεπατοῦ ἔξιν, ὅθεν πρὸς αὐτῶν ἀπαυδύτοις ψυχῶν περιεπατοῦ δόξαν ὄξυπτος ἀπειρέκωνται. ἀλλὰ πῶς τούτων ποτὲ δληθῆ δόξαν ἐκέρδανεν, ἐαυτῶν δόκων φρονίμος; ὁ γὰρ θεὸς ἡμῶν τὰ ἀδενῆ τὸ κόσμου ὄπιλέγεται, καὶ ἐκ τῆς ἐναντίων συρταί τῶν ἰσμερῶν, καὶ τῶν φρονίμοις διὰ τῆς τὸ κόσμου μωροῦν. ἕς ἐν τῆς τῶν κόσμου θφία κωχῶται, εἰ μὴ ὁ ὁμολοῶν ἐαυτῶν ἐκ τῶν κόσμου εἶναι; εἰ μὴ ὁ θεοῦ μὲν ἐαυτῶν ἐκείνου εἶναι μαθητῶν, ὡς εἰπόντος μὴ εἶναι ἐαυτῶν ἐκ τῶν κόσμου; μία ὄντι δόξα, ἵνα, ὡς φησὶν ὁ διόφρατος, ὁ κωχόμενος, ἐν κωχῶ κωχῶται. ἀρα οὐ πύτω τῶν ἡμετέρων ὄπιποῦται; ἀλλὰ ἀχει νῦν ἡμετέρων, ἐάν μὴ πρὸς ὄπι.

nostri iacet arcano, quam fidei nostrae patitur sacramentum, quod reuerenter secutus est omnis catholicus disputator. Nemo enim bene religioni deditus aliud de Christo sentit, quam de se voluit ipse sentiri. Mouit aliquando hanc sacrilegam quaestionem Samofatenus Paulus, cum sanctae apud Antiochiam praesset ecclesiae: sed cum de throno, cui ferraliter praesidebat, sacerdotum catholicorum sententia vnita deiecit. Semper enim abscindendi sunt huiusmodi, qui conturbantes animum populi Christiani, & pro arbitrio suo euangelia verentes, Deo fructificare non possunt. Excolenda est vinea, quae ius possessoris agnoscat. Certum est autem, quia tales sermonum nouitates de vano gloriae amore nascuntur. Dum sibi nonnulli volunt acuti, perspicaces & sapientes videri, quaerunt quid noui proferant, vnde apud animos imperitos temporalis acuminis gloriam consequantur. Sed quis eorum vnquam veram gloriam, dum sibi sapiens videtur, obtinuit? Deus enim noster infirma mundi elegit contra fortia, & sapientes per mundi stulta confundit. Quis de mundi sapientia gloriatur, nisi qui se illius negat esse discipulum, qui ait se non esse de mundo? Vna est gloria, vt, sicut Apostolus ait, qui gloriatur in Domino gloriatur. Nonne huic vestro episcopo (sed nunc usque vestro, nisi quod credimus

* ἡ δὲ δόξα τῆς ἀγίας πίστεως, καὶ τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ἐπιπέτης

1. Cor. 1. v. 27. Ioh. 17. v. 16. 1. Cor. 1. v. 31.

credat) videmus hanc sententiam conuenire: *Stultus factus est, cum se dicit sapientem?* Professa quippe stulticia est, illum, quem *Dei scimus esse sapientiam virtutemque*, nescire. Nescire enim se ea quæ discutit, confitetur. Nec hunc dilectio vestra miretur a via veritatis errasse, quem Christum, *qui est via nostra*, videat perdidisse. Deprehendimus interdum se sinistra disputatione prodentem, interdum latentem quibusdam cuniculis, & sua venena celant: & cum oportuerit, nos sequentes sententiam prudētissimi Salomonis, nullum ad eius imprudentiā præbere responsum, ne similes ei effemus: suademus tamen, vt apostolos ac prophetas nobiscum sequatur, ne cum omnibus solus occurrit, solus ab omnib. refutetur. Vobis vero diligentius vigilandum est, vt inimici prædicationibus resistatis. Maior enim vobis sollicitudo est, cum intra ecclesiam vobis ecclesiæ aduersa dicuntur. Habēt laboris inducias, quos aduersarius foris positus incescit, qui dispersi propugnaculis murorum defensione se tutantur. Nesciunt ferias, quibus intus est hostis. Sed in hoc intestino bello, in hoc domestico prælio fides vobis murus sit, & contra perfidiam spiritalibus se telis ipsa defendet. Seruemus hanc, quæ nos seruata custodit. Per hanc *firmamentum nostrum Deus est, atque refugium de manu peccatoris*; cui vos in fluctu positos conuenit dicere: *Domine, libera nos, perimus.*

Rom. 1. v. 22.

1. Cor. 1. v. 24.

Ioan. 14. v. 6

Prov. 26.

Psal. 70.

Matth. 8. v. 25.

πιστόμεν ὁρῶμεν ταύτην τὴν γνώμην πρέπουσαν· μαρὸς ἐγγύετο, ὅς λέγει αὐτὸ ἄφρον; ἀμολογημένη γὰρ ἔστι μαρῆα τὸ ἐκείνον ἀγνοεῖν, ὃν ἴσμεν θεοῦ ἄφραν ἔσθαι καὶ δυνάμειν. ὁμολογεῖ γὰρ ἑαυτὸν ταῦτα ἀγνοεῖν, ἀπὸ ἀνακρίσεως καὶ μὴ θαυμασθῆναι ἀγάπῃ ἡμῶν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἀπλανῆσαι τὸν ὁρῶσα ὅτι Χριστὸν, ὅστις ὁδὸς ἡμῶν τυχερῆς, ἀπάλλασε. κατὰ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐπίστευσα ἡμεῖς διαλέξει περὶ διδόμενον, ἐπίστευσα κριπτόμενον ἡμεῖς λαοφρονίας διόδοι, καὶ σκέποντα τὰ ἴδια δηλητήρια. καὶ δεόν ἡμᾶς ἀκολουθεῖν τῇ γνώμῃ τῆς ἄφρατου Σολομῶντος, μηδεμίαν διδόναι ἀποκρίσιν πρὸς τὸ αἰοῦσαν αὐτὸ, μὴ ὅμοιοι αὐτῷ γινώσκοντες ὁμῶς συμβουλεύομεν, ἵνα μὴ ἡμῶν τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς προφήταις ἀκολουθήσῃ, μὴ ὡς πᾶσι μόνος ἀντιπαραταί, μόνος παρὰ πάντων ἐκκλησιῶν. ἡμεῖς δὲ ὀπίμμελέσμεν ἐρηχηρέναι ὀφείλετε, ἵνα ἀντιπαραταί τοῖς τῆς ἐκκλησίας λέγοντες, ὅταν ἐπίστευσα τῆς ἐκκλησίας ἐναντιομεν. ἐχέτωσαν ἐκείνοι ἀνακαταστήσῃ ἡμᾶς καμᾶτων, οἱ περὶ αὐτῶν οἱ ἀντιπαραταί ἐξω διαζών, καὶ οἱ ἄλλοι περὶ τῶν περὶ αὐτῶν διασπαρμένοι ἀσφαλίζοντες αὐτῶν τῆς τειχῶν βοήθεια. ὅτι ἔχοντες ἐν δυνάμει πολεμεῖν, δεξιὰν ἐκ ἰσασιν. ὁμῶς ἐν τούτοις ταῖς ἐμφυλίω πολέμῳ, ἐν ταύτῃ τῇ οὐκία μάχῃ εἴη ἡμῶν τείχος ἡ πίστις, καὶ καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη.

καὶ τὴν ἀπιστίας αὐτῆς ἑαυτῶν ἐκδικήσῃ πνευματικοῖς ἀκονήσι. φυλαξάμεν ταύτην, ὅτι φυλαξάμεν φυλαξάμεν ἡμᾶς. διὰ ταύτης ἡ ἀσφάλεια ἡμῶν ἔστι ὁ θεός, καὶ ἡ καταφυγή ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀμάρτωλοῦ. τῆτο ἡμᾶς ἐν κλυδωνῶν * κινουμένοις πρέπει λέγειν κύριε ἐλθέ εἰς βοήθειάν ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα.

ANNO CHRISTI 431.

Πρὸς ὑμᾶς οὖν ὡ κληρικοὶ, καὶ πάντες ὅσοι καθεσθήμενοι ἐστὲ τῶ θεῷ, μέλας εἰπέος ὁ ὡς ἡμῶν λόγος. εἰρήνης τυχόν τιμὴν τὰξιν μὴ πεφυλαχθαι. ἡδέλησάμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τερρον, ὅπως ἀπὸ τῆς ἀκολουθία, διαλεγθῆτω αὐμῖν δὲ ἐκράτισεν ἡ πρὸς ἐκένων φρονίης μείζων, οὐκ ἐδέλωμεν εἰς τὸ κοινὸν σώσαι. οὐτε γὰρ περὶ ὑμῶν ἀμφιβάλλειν ὀφείλωμεν, ὡν δηλαδὴ ἡγεμονυόντων, ἐκείνοις ἐν τῇ πίστει ἐσάναι πισθίωμεν. ἡ ἀναφορὰ τῆς ἀγίου καὶ ἀποστολείου τῆ ἀδελφοῦ καὶ σωεποκόπου μου Κυρρέλλου, ἡ ἀπέστειλέ μοι διὰ τῆς ἡμῶν Ποσθδωνίου τῆς διακόνου ἐαυτῆς, ταῦτα ἐδίδαξε πρὸς ἡμεῶν καθ' ὑμῶν, ὅπως διώταται καὶ τῆς μελῶν τῆς ἐκκλησίας ποιῆν ὁ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς μὴ φθισάμενος. ἀλλὰ ταῦτα ὑμᾶς μὴ βασανίζετω. μείζων γὰρ δόξα ἐστὶν ἐν μείζονι καμάρτω ὅτι ἡ ποιότης τῆς ἀγῶνος ποιεῖ τιμὴν τῆς ἀθλῶν ποιότητος. ἀναγνώσκετε γὰρ μὲν ἡμῶν, ὅτι ὁ νομίμως ἀγωνίζομενος σεφάροσται. ὅθεν ἡ πρὸς τῆς ἡμῶν χρεωσέται ὑμῖν, ἡ καὶ τοῖς μικροψύχοις, καὶ τοῖς ἀνδρείως ἀνδιστάμενοις ἀνακράμα ὅστιν ἴνα καὶ τῶν πειρασμοῖς διωθῶσι φέρειν ὅ μὴ διωάμενοι, καὶ ἰσχυρότερον τῶν τῶν ἀνδιστάμενοι. οὐδέποτε τὰ ὄπλα τῆς βασιλείας ἡμῶν ἡπῆσται. ἐλεγχὸς ὅστις πᾶς πειρασμὸς τῶν χειστανῶν. ἔστι γὰρ, ὡς ἀνέγνωμεν, ἡ ὑπομονὴ ἐργάζετ' ἐκ ταύτης ἐλπίς ἡνῶται, ἡ ἴσως οὐδένα, τῆς γὰρ φῆς ἐπαγγελουμένης, ἡπάτισεν. ὅθεν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡπῆσται ἡ πρὸς ἀμυθία ὑμῶν ἐκ τῶν τῶν σώματα ὑμῶν, ταυτέστιν ὑμᾶς αὐτῶν, ζώσας, ὡς φησὶν ὁ ἀπόστολος, θυσιᾶς προσφέρετε μὴ δόποκάμητε ἀνδιστάμενοι. παρέξει ἐκείνῳ δὴ δώαμιν, ὅς διὰ τῆς ἀποστόλου ἡμᾶς διδάσκων, δέλεα τῆς ἡμέτερας μέλη

Ad vos nunc clerici, & omnes qui deuoti estis Domino, noster sermo vertendus est. Dicat fortasse aliquis, ordinem non esse seruatum. volumus & nos prius, quod ratio postulabat, habere uerba uobiscum: sed eorum cura maior obtinuit, quos volumus in comune seruare. Neque enim de uobis dubitare debemus, quibus utique ducibus illos pro fide stare credimus. Sancti & Deo amabilis fratris & coepiscopi mei Cyrilli per filium meum Possidonium diaconum ad me directa relatio, ea contra vos agi loquitur, quae potest in ecclesiae membra agere qui eius capiti non pepercit. Non vos ista discrucient: maior enim gloria est in labore maiore; quia certaminis qualitas facit praemii qualitatem. Legitis enim nobiscum, quod is qui legitime certauerit, coronabitur. Vnde adhortatio nostra uobis debetur, quae & pu- fillanimis, & uiriliter resistentibus necessaria est, ut tentamenta ualeant ferre qui nequeunt, & firmiter possint stare qui certant. Nunquam nostri regis arma uincuntur. probatio est omnis tentatio Christiano, quippe quae patientiam, sicut legimus, operatur: ex hac spes nascitur, quae neminem, scriptura spondente, confundit. Vnde fratres carissimi, quia consolatio uestra ex Deo est, cui corpora uestra, hoc est uos ipsos, uinas, ut ait Apostolus, hostias exhibetis; repugnantes nolite deficere. Dat ille uirtutem, qui per Apostolum nos monens, esse uult mem-

* οὐκ ἔστιν ἐπιμαρτυρία

* ὅτι μετὰ τὴν ἐπιμαρτυρίαν

1. Tim. 2. v. 5.

Rom. 5. v. 3.

Rom. 12.

Rom. 6. v. 3. Psal. 125.

bra nostra arma iustitie sue. Habetis exempla sanctorum, qui olim seminantes in lacrymis, in gaudio messuri sunt in futurum. Non amat Dominus noster seruum nisi experimetis probatum. Christianas animas rerum palastra semper exercet. currite, vt vos in viis Domini inuicem transeatis. Nolo vos ab aduerfariis comprehendere, etfi Apostolus dicat oportere id esse, sicuti videmus. Fortitudinem & fidem non nisi campus ostendit. Difficile est otium coronari: premia non nisi laborantibus deferuntur. Nolo salutis galeam capita vestra deponant: nolo se lorica fidei exuat, qui idoneum Christi militem profiteretur. Nostri nobis bella mouerunt, si tamē nostri dicendi sunt, quos ad inimicum transisse rupto foedere sentiamus. Vestrum est stantes pedes habere in atriis Ierusalem. Volumus vobis gressus esse perfectos, ne vnquam in exemplum simile alicuius vestigia moueantur; & sequantur cum malo diabolum, qui se ex eo esse cognoscunt. Vos, qui filii Dei operibus apparetis, quia ex fructibus vult vnumquemque cognosci, vicissim mentes consolamini pusillorum, infirmosq; suscipite, confirman- tes eos. Non vos seducat impietas, sed de bono & malo pro qualitate sui tenete sententiam, videntes peruersa, quæ sunt recta laudantes. Abominatio est enim Deo, Salomone dicente, quisquis vel iustum pro iniusto, vel pro iusto

1. Cor. II.

Pf. 121. v. 2.

Matth. 7. v. 17.

Proverb. 17. v. 15.

δικαιοσύνης, ἐχέ- τε ὑποδείγματα τῶν ἁγίων, οἱ ἄνθρωποι ποτε ἔσπειραν ἐν δακρυοῖς, ὑστερὸν δὲ ἐν χαρᾷ θεροδοσίν. οὐ φιλεῖ ὁ ἡμέτερος δεσπότης δοδόν, εἰ μὴ ἐν πείρᾳ διδοκμασμένον. τὰς χριστιανὰς ψυχὰς αἰεὶ ἡ τῶν πειρασμάτων παλαίστρα γυμνάσιον. πρέχεται, ἵνα ἀλλήλοις ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς κυρίου ἑλθῆτε. οὐ θέλω ὑμᾶς ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν κατὰ λαμβανέσθαι. Φησὶ δὲ καὶ ὁ ἀπόστολος, χρεῖται γυμνάσιον ὅπως ὁ ἄσθενης, ἰσχυρὸν καὶ πίστιν οὐ δοκμασμένον, εἰ μὴ ὁ τόπος τῆς συμβολῆς. ἡσυχάζουσαν φανερῶς δυσχερῆς. τὰ ἐπιθυμῶν εἰ μὴ τοῖς καμάτοις οὐ δίδονται. τίλω περικεφαλαίῳ τῆς ὑγιείας αἰ κεφαλαί ὑμῶν μὴ δόπιδωνται. μὴ ἐκιδύσονται τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως ὁ ἔπειθε δολοφρόνος στρατιώτης τῆς Χριστοῦ ἀλλοτρίως. ἡμέτεροι καὶ ἡμῶν πόλεμον κενήκασι, εἰ ἄρα ἡμέτεροι λικτεῖ οὐτοι, οἱ ἡ ἀδύμῃ, ῥα γὰρ τοῦ τῆς Φιλίας νόμου, πρὸς τὸ ἐχθροῦ ὑπομολεχέναι. ἡμέτερον ὅστιν ἰσχυροῖς ἔχον τῶν πόδας ἐν τοῖς πυλώσιν Ἱερουσαλήμ. θέλω ὑμῶν τὰς βασίς εἶναι τελείας, μὴ ποτε πρὸς ἴσον ὑποδύματα τὰ ἰσχυρῶν ὄρασαλθῆναι ἢ ἀκολουθησῶσι τῶ διαβόλω μὴ τῆς κακοῦ, ὅτι πᾶσι γνωσκόντες ἑαυτῶν ὅτι ἐκείνου ὄντας. ὑμεῖς, οἱ ἄνθρωποι υἱοὶ θεοῦ τοῖς ἔργοις φανεῖσθε, ὅτι ἐν τῶν καρπῶν θέλει ἕκαστος διαγνώσκεισθαι, ἀμοιβαδὸν τὰς διανοίας τῶν μικροψύχων ὄρα μνησθῆσθε, ἢ ἕκαστον τῶν ἀσθενῶν ὑποδέξασθε, βεβαιώσθε αὐτοῖς. μὴ δὲ ἀπατήσῃ ὑμᾶς ἀσέβεια, ἀλλὰ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν καὶ τίλω ἕκαστον ποιότητα τίλω κρίσιν κατέχετε, φέροντες τὰ διεσπασμένα, καὶ τὰ ὀρθὰ ἔπαυσι. ἀποβλητέον γὰρ ὅτι τῶ θεῷ, λέγοντος τῆς Σολομώντος, ὅστις ἢ τὸ δίκαιον αἰτῆ ἀδίκου, ἢ αἰτῆ δίκαιου

ALPHABETIC

ANNO CHRISTI 431. δεχεται αδικον. εδεν οστιν η παροσκα- ρος θλίψις, αλλα παρ οφθαλμων η γα αιωνιον επαθλον, ου ουδεν παρ κριτε. βοα ο ημετερος ψαλμω- δος, οπ εαν κατ αυξ συση πολεμος, ελπιδι εκεινου τρωλισμοδ ολωσ ου φοβηθησε. ει αγωνια προς τα εθνη ει- χετε, δηλαδη μεγαλης αν ην νικης, νικαν τρις αιι υμιν χυμοδημοις εχθροις. πηλιση δε εκεινη η νικη λεκτα, οπου ο ιερευς, δηλαδη τω κηρυγματος, δικωκης τρωλοικων εχρητο, ιδι- κως εν απουσι κτ Παυλου φρονων, ος τρω βαγγελιου τρω κωλου, ου δικω- κης λω παρπερον, υστερον εχρητο κη- ρυξ, κατελειφθη ο ασθενης διαλεκε- κως παρα τρω θειου πνδματος, οποτε και αυξ τρω θειου πνδματος εφρο- νησεν εναντια. δικαιως, εαν εηπιμει- νη, ακουσεται τρω ημιν πε ρηματα τρω Σαμουηλ, απη τωτε Σαουλ παρ αυξ τω ιερωσ ειρηται. οξουδενησε σε κωλος, να μη βασιλευσης εηπι Ισραηλ. ει εκεινος αναξιος γερονεν, οπ μνον εν παρμασιν, απη επρα- τε, καπεφρονησε τρω εντολων τρω θεου, ποια τυτω χρεωσθησεται υμωρια, ος εαυτον κτ τρω κωλου τρω δεοπτος υψωσε, νω υμετερον οστι δεραπεδ- σαι τρω τρω εκεινε τραυμα, κη ιασαδτ τρω ρηματα περωδημοις τρω αυξ. ασφαλεσιν ηχρεσιν ισααδε κτ τω ηδη πεσοντος, ως ο παρ αυξ λογος δει- κησι, και ει υ υμιν επηνεργηεν, ανε- ξικακως φερετε. εμηχανησατο υ- θρεις, εμηχανησατο αφορεσμοις. ε- κεινος αυτος εν τοις ιδιοις πεπονθεν, ον υποδεδεχθαι υπηρ ημιν ανθεσπον θρενεται. οδεν μηδεις κλαυση τα και τα ανος υμιν εηπινονθεντα. τρω ανεξικα- κιας κη τρω υπομονης τυπος εηπι Σεφανος, ο πρωτος εχρεσοδ μδρπτος. ο οχλος

ducat iniustum. Nulla est tribulatio temporalis: sit ante oculos perenne præmium, cui nihil conuenit anteponi. Clamat noster hymnicus, si aduersus se castra consistant, spe illuminationis illius sibi penitus non timendum. Si certamen cum gentibus haberetis, esset utique magna victoria superasse eos, quos semper haberetis inimicos. Quanta dicenda victoria est, ubi sacerdos prædicatione mutata, catholicorum factus est persecutor? contra Paulum prope in omnibus sentiens, qui euangelii Domini, quod ante fuerat persecutus, factus est postea prædicator. Desertus est impius dis- putator a sancto Spiritu, postquã in ipsum Spiritum sensit aduersa. Merito si persistit, audiet a nobis Samuelis verba, quæ Sauli tunc ab ipso dicta sunt sacerdote: *Spernet te Dominus, ne regnes super Israel.* Si hoc ille meruit, quia solum in agendis rebus Dei præcepta contempnit, quæ huic poena debetur, qui se in ipsum Dominum maiestatis erexit? Curare nunc vestrum est quodcumque vulnus inflixit, & his præbere medicinam qui eius sermonibus sauciati sunt. Firmis in hunc state vesti- giis, quem, sicut eius sermo demō- strat, iam cecidisse videmus: & quidquid intulit, ferte patienter. Indixit iniurias, indixit exilia, ille in suis hæc passus est, quem suscepisse pro nobis hominem diffite- tur. Vnde nullus defleat, quid- quid in aliquos vestrum facere molitus est. Patientiæ vobis atq; constantiæ forma Stephanus, pri- mus Christi testis, existat. *Plebs in Act. 6. & 7.*

Psal. 26. v. 5.

1. Reg. 15. v. 23.

Act. 6. & 7.

hunc predicantem striduit perfidurum; nec tamen idoneus Christi comes tacuit quod videbat. Exclamavit inter furentes, inter religionis inimicos, videre se apertos caelos, & Filium hominis, propter quem talia pateretur, stantem ad dexteram Dei. Longum est ire per singulos, qui vitam vel morte vel confessione sibi mercati sunt. Habetis vos, quicumque ecclesia estis eieci, pene nostrorum temporum beatæ recordationis Athanasii Alexandrinæ ecclesiæ prudentissimi sacerdotis exemplum. Cui non consolationi sit illius tolerantia? cui non sit exemplo eius fortitudo vel constantia? cui non spem faciat eius expectata reuersio? Eiicitur Ario persequente, sed reuocatur Domino prosequente. Passus est carcerem, passus angustias. nec mirum, si vir apostolicus ea passus est, quibus se Apostolus gloriatur exercitatum. In his tamen omnibus secutus est illum, qui sibi in tribulationibus se placere testatur. Fugatus illinc, & in nostris partibus roboratus est. Denique hic ei redintegratus est status, & in hac sede quietem communionis inuenit, a qua semper catholicis subuenitur. Nec tamen sensit in tribulationibus lassitudinem, qui factus est in persecutione confessor. Unde Christianorum nullus illatum sibi temporale deflere debet exilium; quia eorum nemo exul est Deo. Timeamus, ne e regione viuorum, hoc est ab illa, quam nostram patriam esse volumus, exurgamur in tunc diuina omologitias. oden ουδεις τῆς χριστιανῶν κλάσσει οφείλει πτω ἐπενεχθῆσαν ἀπὸ πρὸς αὐτῶν ὁμοσεύων, ὅτι ἐκείνων οὐδεις ὁμοσεύων ἐστὶν ἀπὸ ἐκείνης, ἢ ἡμετέραν ἀποδοξίαν ἐπιπέσειν.

τῆς ἀπίστων κατ' αὐτῶν * ἔβρυχε· καὶ ὁμοως ὁ συνοδοιπόρος τῆς Χριστοῦ ἐκ ἐσιώπῃσιν ὅπως ἐώρα. * ἐβόα μετὰ τὸ μαγομῶν, μετὰ τὸ τῆς πῆς ἀρρηκείας ἐχθρῶν, λέγων ἑαυτῶν ὁμοσεύων ἀνεωγμένους ὡς οὐρανοῖς, καὶ ὅτι ὁν τῆς ἀνθρώπου, δι' ὃν τῶν περὶ ἐπαχῶν, ἰσχυρῶς πρὸς τῆς θεοῦ. μακρὸν ὅτι δι' ἐκείνου χαρῆν τῆς περιουσιῶν ἑαυτοῖς ζωῆς ἢ θανάτου ἢ ὁμολογία. ἔχετε ὑμεῖς, ὅσοι τῆς ἐκκλησίας ἐκβέβληκατε, ὅτι τῆς ἡμετέραν καμῶν ἰσοδοξίαν τῆς πῆς μακαρίας μνήμης Ἀθανασίου τῆς Ἐρωτάτου ἱερέως τῆς Ἀλεξανδρείαν ἐκκλησίας. ἔτι ἐκ αὐτῶν εἶν παραμυθία ἢ ἐκείνου ἰσοδοξίαν; ἔτι ἐκ αὐτῶν εἶν ἰσοδοξίαν ἢ ἐκείνου ἐξέρχεται; ἔτι ἐκ αὐτῶν ποιήσεν ἐλπίδα ἢ ἐκείνου πολυπόθητος ἐπιπόθητος; ἐκβέβληκατε Ἀρείου διώκοιτος, ἀλλ' ἀνακλητέ· ἔτι κωλύου πρὸς ἐπιπέσειν. ἔπαθε Φυλακῶν, ἔπαθε θλίψεως, καὶ οὐ θάυμαστον, εἰ ὁ ἀποστολικὸς ἀνὴρ ταῦτα πέποιθε, δι' ὧν ἑαυτῶν γεγυμνάσθη καὶ χεῖρας ὁ ἀποστολικὸς, καὶ ἐν τούτοις πάντων ἐκείνων ἠκολούθησε τῶ μὲν προμῶν, ὅτι * ἀπὸ ἐν τῆς θλίψεσιν ἀξέσκει. ἐπὶ δὲ τῆς ἐκείθεν, καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις μέρεσιν ἀνεκτίθη. ἀμέλει ἐπιπέσειν αὐτῶν ἢ κατὰ τῆς ἀνεκτίθη, καὶ ἐν τούτῳ τῶ θεῶν ἕρε κοινωρίας ἀπάπασιν, ἀφ' οὗ αἰετὶ τῆς καθολικῆς ἁγνότητος βοήθεια. καὶ ὁμοως ἐν τῆς θλίψεσιν ἐκ ἡδύτου πόνου ὁμοσεύων οὐδεις τῆς χριστιανῶν κλάσσει οφείλει πτω ἐπενεχθῆσαν ἀπὸ πρὸς αὐτῶν ὁμοσεύων, ὅτι ἐκείνων οὐδεις ὁμοσεύων ἐστὶν ἀπὸ ἐκείνης, ἢ ἡμετέραν ἀποδοξίαν ἐπιπέσειν.

1. Cor. 11.
1. Cor. 12.
9. 10.

Ανακρίσις

ANNO CHRISTI 431.

δῶμι. κενό ὅστιν ἡμέτερον, κενό
 διωκῆς, κενό αἰώνι. ἐκ ἐστὶ γὰρ
 κενό ἡμέτερον, δι' οὐ μόνον ἁπόδοσ.
 ἀλλὰ ταῦτα ἀληθῶς ἡμέτερα, ἀπὸ
 ἀσφαλῆς ἐλπίς ἐπαγγέλλεται. ἐστὶ
 δὲ λέγοντος ἀκοῦσαι τῆς δόξης τοῦ ἀ
 ὀφθαλμοῦ ἐκ εἶδεν, οὐδὲ ἀκοῆ ἠκου
 σεν, οὐδὲ εἰς καρδίαν αὐθροῦ
 ἀνῆλθεν, ταῦτα ἠτοίμασεν ὁ θεός
 τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. ἵνα δὲ μηδὲ
 ἁποκαταρῶσιν δόξην τούτου ἰσχυροῦ ἢ
 δόξασιν, ἢ ἡδὴ καθ' ἑαυτῶν ἢ διὰ
 δόξασιν ἁποκαταρῶσιν, φα
 νερός ἢ ἀνθενῆα τῆς ἡμετέρου θε
 νου ἀείσωτο, μηδὲνα ἢ ὀπίσκοπον, ἢ
 κληρικόν, ἢ κατὰ ἐπαγγελμα χει
 ριστον, ἢ τῶν Νεστορίου, ἢ τῶν
 τούτου ὁμοίων, ἀφ' οὗ τῶν αὐτῶν κη
 ρύψην ἤρξαντο, ἢ τῆς ἰδίου τόπου, ἢ
 τῆς κοινῆς δόξασιν ἠδέντων, δοκεῖν
 ἢ δόξα κενῶσιν, ἢ δόξα κοινῶσιν γε
 γνησθαι. ἀλλ' οὗτοι πάντες ἐν τῇ ἡμε
 τέρα κοινῶσιν καὶ ἐχθρόντο, καὶ ἀρε
 τῆς παρόντος εἰσὶν ὅτι οὐδὲνα ἢ κα
 θελεῖν, ἢ δόξα κενῶσιν ἠδέντω, ὅς ἐν
 τῶ κηρύψην τῶν αὐτῶν, ἀσφαλῶς οὐχ
 εἰσῆκει. πάντας τῶν ὁ ἁδῶν λό
 γῶν εἰς τὸ κοινὸν ἀειπέλεκται, ἵνα
 μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἰσχυροποιήσιν
 τες, καὶ παρσαλέοι γνησθῶσιν ἐν κω
 ρείῳ, μὴ μετὰ κενῶσιν, ἀλλὰ μᾶλ
 λον παρσαλέοι τας ἀλλήλων ἀδελ
 φείας. ἢ δὴ γὰρ ὑμῖν κενῶσιν ἀδελφείας
 ἀδελφεία, ὅπου ὁ θεὸς αὐτῶν
 νοσοῦντα τῶν ἁδῶν ὡς δὲ ἰσχυροῦ ὁμοῦς,
 εἰ ἐπὶ δυνάμει, βοηθεῖν. ὡς γὰρ πρὸς
 τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀνωπίσκοπον ἡμῶν Κύριλλον ἀρμόδιος δόξα κρι
 στός ἐπέμπερ, καὶ ὑμῖν ἐπετείλαμι διὰ τῆς πορνότου Πορφυριανίου
 τῆς διακόνου αὐτῶν, τὰ πεμπία τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν μου καὶ πρὸς
 ἐκείνῳ, πρὸς οὗ ὁ λόγος. καὶ ὅτι ἐν τῶν αὐτῶν ἐν τῶν αὐτῶν
 Concil. Tom. 5.

lemus. Illud enim nostrum est, il
 lud perpetuum, illud æternum.
 nostrum enim non est unde tranf
 itur : sed illa vere nostra sunt, quæ
 spes certissima pollicetur. Sunt
 autē, dicente Apostolo, quia oculus
 non vidit, nec auris audiuit, nec in
 cor hominis ascenderit, hæc prepara
 uit Deus diligentibus se. Ne tamen
 ad tēpus eius videatur valere sen
 tentia, qui in se iam diuinam sen
 tentiam prouocarat, aperte sediæ
 nostræ sanxit auctoritas, nullum
 siue episcopum, siue clericum, seu
 professione aliqua Christianum,
 qui a Nestorio vel eius similibus,
 ex quo talia prædicare cœperunt,
 vel loco suo, vel communionē de
 iecti sunt, vel deiectum vel excō
 municatum videri : sed hi omnes
 in nostra communionē & fuerūt,
 & hucusque perdurant : quia ne
 minem deiicere vel remouere po
 terat, qui prædicans talia tituba
 bat. Omnes igitur præfens sermo
 in commune cōplectitur, vt mag
 is ac magis roborati, ac fidentes
 in Domino, nō moueamini, quin
 imo & medeamini infirmitatibus
 aliorum. Iam enim illic vobis cō
 mendamus infirmos, vbi sic vide
 tur ipse medicus ægrotare; cui ta
 men volumus, si adhuc possumus,
 subuenire. Nam cum ad sanctum
 fratrem & coepiscopum nostrum
 Cyrillum responsa congrua mit
 teremus, & hæc vobis per carissi
 mum Possidonium eius diaconū,
 & huic, de quo agitur (Nestorio
 videlicet), dirigenda ab eodem fra
 tre meo scripta transmifimus. Et
 quia nostra in tanto negotio pro

1. Cor. 2. ex Isai. 64.

pemodum praesentia necessaria videbatur, vicem nostram propter marina & terrena spatia ipsi sancto fratri meo Cyrillo delegauimus, ne morbus iste longitudinis occasione grassetur. Vos tamen apostolicos ante oculos habentes sermones, in eodem sensu & in eadem sententia estote perfecti, vt, sicut legimus, permanentes vsque ad finem, salui esse possitis. Vt autem noueritis sub qua definitione literas miserimus, ipsam sententiam huic epistolae fecimus subter adnecti, vt datam de ipso formulam cognoscatis. Deus vos, fratres desideratissimi, saluos custodiat. Data III. Idus Augusti, Theodosio XIII. & Valentiniano III. cof.

1. Cor. 1. v. 10. Matth. 10. v. 22.

Est autem post alia, hac sententia.

Aperte igitur agnosce, hanc nostram esse sententiam, vt nisi de Christo Deo nostro ea praedices, quae & Romana, & Alexandrina, & omnis catholica sentit ecclesia, sicut etiam sancta Constantinopolitana ecclesia ad te vsque optime tenuit, iuxta expositam in Synodo Nicæna fidem; ac nisi hanc perfidam nouitatem, qua hoc, quod venerabilis scriptura coniungit, niteris separare, intra decimam diem, a primo innotescentis tibi huius conuentionis die numerandam, depofueris, atque aperta & scripta confessione damnaueris; noueris te ab vniuersalis ecclesiae catholicae communionem deiectum, & ad omnia quae cumque sacerdotalis auctoritatis sunt, minime idoneum.

ἐκκλησίας ἀκοινώνητον εἶναι σε αὐτῷ, καὶ ἀνένεργητον πρὸς πάντοτε τοῦ ὁποῦ ἔξ ἀνθεντίας ἱερατικῆς.

χρῆδον παροῖσα ἀναγκαῖα ἐφαίνετο πρὸς ἡμετέραν διαδοχὴν, διὰ τὰ κτλ. ἀλάτταν καὶ γλῶσση διασημάτα, ἀπὸ τῶν ἀγίων ἀδελφῶν μου Κυρίλλου ἀπενείματον, μὴ αὐτῆ ἢ νόσος ἀφορμὴ μὴ τῆς μακρότητος Ἰππελεβη. μόνον ὑμεῖς τῶν δοποσολικοῖς πρὸς ὀφθαλμοῖς ἔχετε λόγους, ἐν τῇ αὐτῇ διανοίᾳ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ γίνεσθε τέλει, ἵνα, ὡς ἀνέγνωμεν, πρᾶξι μόνοντες ἀρετῆς τέλει, διωκηθῆτε σωθῆναι. ἵνα ὅ γινώτε ἐφ' οἷα ὄρα τὰ γεγραμμένα ἀπεστείλαμεν τῷ πρὸς ὅν ἡμῖν ὁ λόγος, αὐτῶν πρὸς ὁποσασιν ἔκατ' αὐτῶν Νεσορείου ἐπιτοῖσιν αὐτῶν τῇ Ἰππελεβη ὑποταγῶναι, ἵνα γινώτε πρὸς αὐτῶν διδόντα τύπον. ὁ δεῖς ὑμᾶς ὑμεῖς φυλάξαι, ἀδελφοὶ πάντων ὄντων.

Εστὶ ὁ ὅρος μὲν ἕτερον οὗτος.

Σαφῶς ὡς Ἰωαννοῦ μαρτυροῦν τῶν ἡμετέραν εἶναι πρὸς ὁποσασιν, ὡς εἰ μὴ πρὸς Χερσοῦ τῆς θεοῦ ἡμῶν ταῦτα ἔξηγησῆ, ἀ καὶ ἡ Ρωμαϊκῆ, καὶ ἡ Ἀλεξανδρινῶν, καὶ ἅπαντα καθολικῆ ἐκκλησία νοεῖ, κατὰ καὶ ἡ ἀναγεσάτη τῆς Κωνσταντινουπολιτῶν ἐκκλησία μέχρι σου, ὡ βέλιεσε, εὐόησε, καὶ πρὸς ἐκτεθεῖσαν πίστιν ἐν τῇ Νικαίαν συνόδῳ καὶ εἰ μὴ ταῦτων πρὸς δύσσειν καινότητα σεβαστῆ καὶ σεβασμίας γραφῆ διασησῆς ἐν τῶν δέκα ἡμερῶν ἀφ' ἧς γνωρίζονταί σοι τὰ γραμματα ταύτης τῆς μεθοδείας πρὸς ἡμετέραν ἐναριθμῶν, τὰ φανερά καὶ γεγραμμένα τῆς κατὰ δικασίμου ἀρτίσεως γίνωσκε δὲ πρὸς καθολικῆς ἐκκλησίας ἀκοινώνητον εἶναι σε αὐτῷ, καὶ ἀνένεργητον πρὸς πάντοτε τοῦ ὁποῦ ἔξ ἀνθεντίας ἱερατικῆς.